

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010030
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, v zastúpení Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/008/2013 zo dňa 29. januára 2013, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/008/2013 z 29. januára 2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/008/2013 zo dňa 29.1.2013, vydaným v správnom konaní č. 477-PLO/O-5974/2012, postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 18a písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiaci august 2012 zákonom stanovený 10%-ný podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených titulkov alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3 319 €. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ s tým, že v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ, ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ako dôvod odvolania uviedol, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní odporcu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ poukázal na to, že v roku 2012 venoval programom sprevádzaným skrytými alebo otvorenými titulkami alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich v priemere za jeden mesiac cca 10,56 %. (vypočítané aritmetickým priemerom celkového venovaného času, spriemerované na počet 12-tich mesiacov, 126,7% za rok 2012 / 12 mesiacov je 10,56% na jeden mesiac).

Predmetné správne konanie ako i napadnuté rozhodnutie považoval navrhovateľ za zásah a obmedzenie jeho práva na slobodu prejavu spochybňujúc pri tom naplnenie kritéria legality na základe článku 10 Dohovoru. S poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku (č. 27798/95) a požiadavky kvality zákona mal za to, že určitá norma je predvídateľná vtedy, ak je formulovaná dostatočne presne na to, aby umožnila každej osobe - v prípade potreby za pomoci odborných poradcov - prispôbiť chovanie. Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že ustanovenie § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii je nepredvídateľné, keďže je formulované príliš všeobecne a nepresne, pričom nezodpovedá na primárnu otázku, za aké obdobie sa splnenie podmienky ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii má vyhodnocovať. Vysielateľovi a akémukoľvek inému priemernému účastníkovi konania v rovnakej veci nie je absolútne jasné ani zrejmé, či takýmto obdobím má byť napr.: deň, týždeň, mesiac, štvrťrok, polrok, rok, dekáda a pod. Skonštatoval, že takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou odporcu. Snaha odporcu vyvodit' relevantné časové obdobie z ust. § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii, podľa názoru navrhovateľa neobstoí, nakoľko sa jedná o odlišné ustanovenie upravujúce odlišné povinnosti vysielateľa, pričom osobitné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii neustanovujú akýkoľvek súvis týchto ustanovení alebo ich možné kombinované použitie pre potreby stanovenia časového hľadiska splnenia povinnosti podľa ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii. Podľa navrhovateľa presné stanovenie obdobia, na ktoré sa povinnosť podľa ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vzťahuje, je vo výlučnej pôsobnosti zákonodarcu. Požiadavka zákonnosti (legality) nebola v danej veci splnená, čo predstavuje nemožnosť správneho konania resp. sankcionovania. Navrhovateľ mal za to, že tým, že ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii jednoznačne neurčuje povinnosť vysielateľa, možno spochybnit', že jeho konanie (opomenutie) malo za následok porušenie povinnosti. Za súčasnej aplikácie všeobecných zásad trestného konania bol odporca, podľa názoru navrhovateľa, povinný prihliadnuť na zásadu in dubio pro reo t.j. v prípade pochybností v prospech obvineného a namietané porušenie vyhodnotiť ako nepreukázané, teda v prípade pochybností postupovať tak, že k porušeniu § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii nedošlo. Odporca aplikoval ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii príliš reštriktívne, keď bez akéhokoľvek právneho základu dospel k záveru, že povinnosť je ohraničená mesačným obdobím, čím došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Zároveň tým, že ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii nenaplnilo kritériá legality vzhľadom na nejednoznačnosť a nepredvídateľnosť predmetného ustanovenia, konanie ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu, ako aj napadnuté rozhodnutie trpí takou vadou, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a porušuje právo vysielateľa na spravodlivé súdne konanie.

Rovnako navrhovateľ namietal neprimeranosť výšky pokuty, keď inými rozhodnutiami bolo vysielateľom Markíza a RTVS uložené za obdobné porušenie upozornenie na porušenie zákona. Táto prax diskriminuje navrhovateľa voči ostatným subjektom pôsobiacim na relevantnom trhu a predstavuje takú vadu, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K podanému odvolaniu sa vyjadril odporca, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Uviedol, že jeho výklad týkajúci sa časového obdobia, v ktorom je povinnosť dodržiavať podiel podľa ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii má oporu v ust. § 62 ods. 2 zák. č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní a rovnako vyplýva aj z rozhodovacej praxe - napr. z rozhodnutí RL/61/2007, RL/68/2007, RL/69/2007, ktorými rozhodnutiami bol navrhovateľ v minulosti sankcionovaný za porušenie ust. § 23 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, ako aj z rozhodnutí č. RL/027/2012, RL/039/2012, ktorými bola navrhovateľovi uložená sankcia za porušenie povinnosti podľa ust. § 18a

písm. a/ zákona o vysielaaní a retransmisii. Pripustil, že síce ust. § 18a zákona o vysielaaní a retransmisii explicitne neurčuje presné časové rozpätie, v rámci ktorého je vysielateľ povinný zabezpečiť vo vysielaaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, zákonom stanovené podiely multimodálneho prístupu, avšak z ust. § 16 ods. 3 písm. m/ citovaného zákona vyplýva povinnosť vysielateľa viesť štatistiku o odvysielaanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu o.i. podiely programov s multimodálnym vysielaaním. Pri stanovení časového obdobia vychádzal odporca z ust. § 62 ods. 2 zák. č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o digitálnom vysielaaní“) a podporne tiež z ust. § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaaní a retransmisii, pričom tak dospel k výkladu, že vysielateľ je povinný zabezpečiť multimodálny prístup ku každej svojej televíznej programovej službe, ktorú vysiela digitálne, v zákonom stanovenom rozsahu, v každom kalendárnom mesiaci. Ak by časová jednotka použitá na plnenie predmetnej povinnosti bola jeden rok, takto dlhý časový úsek by mohol spôsobiť disproporčné rozdelenie vysielacieho času a programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo sprevádzaných titulkami. Odporca v súvislosti so zabezpečením vyššej miery právnej istoty a jednoznačnosti ustanovení ukladajúcich vysielateľom povinnosť zabezpečenia multimodálneho prístupu k televíznej programovej službe, v súvislosti so stanovením časového obdobia poukázal na doplnené znenie zákona o vysielaaní a retransmisii (novelou zák. č. 342/2012 Z. z.), konkrétne ust. § 18c ods. 1, ktoré explicitne uvádza, že podiel programov podľa § 18 až 18b sa určí ako podiel vysielacieho času z celkového vysielacieho času programov za kalendárny mesiac.

Odporca k námietke navrhovateľa ohľadne porušenia slobody prejavu uviedol, že v danom prípade nie je možné zvažovať, či došlo k zásahu do práva na slobodu prejavu, nakoľko povinnosť stanovená v ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaaní a retransmisii je formulovaná jednoznačne, a to tak, že vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby v jeho televíznej programovej službe, ktorú vysiela digitálne, bolo 10% programov sprevádzaných titulkami alebo bolo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich. Skonštatoval, že v mesiaci august 2012 navrhovateľ predmetnú kvótu nenaplnil, čo automaticky zakladá rozpor so zákonom a akékoľvek ďalšie skúmanie, do akej miery bola rozhodnutím odporcu obmedzená jeho sloboda prejavu, je preto z tohto pohľadu bezpredmetné.

V súvislosti s namietnutou výškou pokuty ako i diskriminačným postupom zo strany odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi odporca upriamil pozornosť na to, že navrhovateľ bol v minulosti sankcionovaný dvoma rozhodnutiami ukladajúcimi sankciu - upozornenie na porušenie zákona za porušenie predmetnej povinnosti a keďže obe rozhodnutia v čase pred porušením povinnosti sankcionovanej napadnutým rozhodnutím nadobudli právoplatnosť bola Rada povinná uložiť sankciu vo forme pokuty. Ako neopodstatnenú vyhodnotil argumentáciu navrhovateľa o diskriminačnom postupe proti nemu, nakoľko iní vysielatelia, na ktorých poukázal, po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutí ktorými im bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, sa opakovaného porušenia predmetnej povinnosti nedopustili. Skonštatoval, že pri ukladaní pokuty postupoval v súlade so zákonom a pri rozhodovaní o výške pokuty prihliadol na všetky okolnosti, rovnako sa vysporiadal so všetkými kritériami na určenie výšky pokuty podľa ust. § 64 ods. 3 zákona o vysielaaní a retransmisii. Vzhľadom na uvedené považoval odporca sankciu uloženú v minimálnej výške za plne odôvodnenú a tvrdenie navrhovateľa za bezpredmetné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p., v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 477-PLO/O-5974/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 19. marca 2014 - na ktoré sa právny zástupca navrhovateľa, ktorý mal predvolanie na pojednávanie riadne a včas vykázané, svoju neprítomnosť neospravedlnil, a preto súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vec prejednal v jeho neprítomnosti - dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, navrhovateľovi bolo dňa 3. decembra 2012 doručené oznámenie odporcu o začatí správneho konania č. 477-PLO/O-5974/2012 vo veci možného

porušenia ust. § 18a písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiaci august 2012 zákonom stanovený 10%-ný podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených tituliek alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Správne konanie bolo ukončené dňa 29. januára 2013 vydaním rozhodnutia č. RP/008/2013, ktorým odporca rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 18a písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiaci august 2012 zákonom stanovený 10%-ný podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených tituliek alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - pokutu určenú podľa ust. § 67 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 3 319 €. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odporca výkladom ako i nachádzajúc oporu v ust. § 62 ods. 2 o digitálnom vysielaní dospel k záveru o tom, že mesačný interval plnenia povinnosti podľa ust. § 18a zákona o vysielaní a retransmisii je určený jednoznačne, presne a nezameniteľne a vyplýva priamo zo zákona. Taktiež poukázal na to, že uvedený výklad vyplýva aj z rozhodovacej praxe Rady. Stotožnil sa s tvrdením navrhovateľa, že ust. § 18a zákona o vysielaní a retransmisii explicitne neurčuje presné časové rozpätie, avšak z ust. § 16 ods. 3 písm. m/ citovaného zákona vyplýva pre vysielateľa povinnosť viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu o. i. aj podiel programov s multimodálnym prístupom. Odporca vychádzajúc z uvedeného ustanovenia ako i zo znenia ust. § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní dospel k záveru, že zákonom stanovené podiely vysielania s multimodálnym prístupom je vysielateľ povinný vyhradiť v každej svojej programovej službe, ktorú vysiela digitálne, v každom kalendárnom mesiaci, pričom z navrhovateľom predloženej štatistiky za mesiac august 2012 je zrejmé, že podiel vysielania sprevádzaného skrytými alebo otvorenými titulkami alebo posunkovou rečou nepočujúcich bol 9,6%, a minimálny podiel predstavuje 10 %. Takýto výklad ust. § 18a zákona o vysielaní považoval odporca za súladný so záujmom a potrebami verejnosti, ako aj úmyslom zákonodarcu.

Odporca ďalej v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že v danom prípade ani nebolo možné zvažovať, či došlo k zásahu do práva na slobodu prejavu účastníka konania, nakoľko povinnosť stanovená v ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii je formulovaná jednoznačne a navrhovateľ predmetnú kvótu 10% nenaplnil, čo automaticky zakladá rozpor so zákonom a akékoľvek ďalšie skúmanie do akej miery bola jeho rozhodnutím obmedzená sloboda prejavu, bolo preto z tohto pohľadu bezpredmetné.

Ohľadne výšky uloženej pokuty odporca prihliadol na to, že nedosiahnutím stanoveného podielu navrhovateľ neumožnil hendikepovanému divákovi oboznámiť sa s obsahom vysielania v takej miere, v akej mu prináleží zo zákona o vysielaní a retransmisii, čím nebol naplnený účel § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii - ochrana zrakovo a sluchovo postihnutých osôb. Vysielateľ bol už právoplatne sankcionovaný za spáchanie obdobného deliktu, a teda mal vedomosť, akú povinnosť mu zákon o vysielaní a retransmisii stanovuje, pričom vysielateľ je za porušenie cit. zákona zodpovedný bez ohľadu na zavinenie. Odporca pri určovaní výšky pokuty vzal do úvahy, že sa jednalo o opakované porušenie uvedenej povinnosti, jeho závažnosť, trvanie, následky, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania účastníka konania. Odporca navrhovateľovi uložil sankciu na najnižšej hranici zákonom vymedzenej sadzby vzhľadom na závažnosť správneho deliktu.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i až 250s) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v oprávnom prostriedku, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 1 písm. a/, b/ zákona o vysielaní a retransmisii, tento zákon upravuje postavenie a pôsobnosť Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "rada"), práva a povinnosti vysielateľa, prevádzkovateľa retransmisie, poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a právnických osôb alebo fyzických osôb uvedených v § 2 ods. 3 a 4.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada je orgánom verejnej správy, ktorého prvoradým poslaním je presadzovať záujmy verejnosti, pričom dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom cit. zákonom.

Podľa ust. § 1 ods. 1 písm. a/ až c/ zák. č. 220/2007 Z. z., tento zákon upravuje podmienky na digitálne vysielanie programových služieb a poskytovanie iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu na území Slovenskej republiky, práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri digitálnom vysielaní programových služieb a pri poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu, pôsobnosť orgánov verejnej správy pri regulácii digitálneho vysielania programových služieb a iných obsahových služieb poskytovaných prostredníctvom digitálneho prenosu.

Najvyšší súd s poukazom na citované ustanovenia zák. č. 308/2000 Z. z. a zák. č. 220/2007 Z. z., konštatuje, že odporca uplatňuje pri rozhodovaní zákon o vysielaní a retransmisii a zákon o digitálnom vysielaní, ako zákony predstavujúce pre neho jednotný regulačný rámec.

Podľa § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, vysielateľ s licenciou je povinný zabezpečiť multimodálny prístup k programovej službe, a to tak, aby vo vysielaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, bolo najmenej 10% všetkých vysielaných programov sprevádzaných skrytými alebo otvorenými titulkami, ktoré korešpondujú s dejom vysielaného programu, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Podľa § 16 ods. 3 písm. m) citovaného zákona, vysielateľ je povinný viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie vrátane vyhodnotenia podielu nových diel; štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je vysielateľ povinný doručiť rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca okrem vysielateľa prostredníctvom internetu a vysielateľa s licenciou udelenou podľa tohto zákona na iné ako terestriálne vysielanie, ktorý je povinný doručiť štatistiku do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti rady o túto štatistiku.

V preskúmvanej veci bolo nesporne preukázané, že navrhovateľovi bola udelená licencia č. TD/16 na digitálne vysielanie televíznej programovej služby JOJ PLUS rozhodnutím č. TD/16/2009 zo dňa 22. decembra 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. januára 2010, teda až po časovom momente pre ktorý platí podľa § 76d zák. č. 308/2000 Z. z. výnimka. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol povinný dodržiavať podiely vysielania s multimodálnym prístupom stanovené v § 18a zák. č. 308/2000 Z. z. a údaje o odvysielanom percentuálnom podiele vysielania s multimodálnym prístupom bol povinný uviesť v štatistike zasielanej Rade za každý kalendárny mesiac.

Úlohou súdu v predmetnej veci bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia odporcu, ktorým bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu predloženého súdu správnym orgánom, je

zrejme, že skutkový stav medzi procesným stranami sporný nebol.

Sporným bolo posúdenie právnej otázky, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľa podľa § 18a písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z., za stavu, že uvedené ustanovenie neobsahuje presné časové obdobie, ktorého sa v ňom uvedená povinnosť vysielateľa týka.

Účelom citovaného ustanovenia § 18a písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z. je nesporne zabezpečiť zrakovo a sluchovo hendikepovanej verejnosti prístup k plnohodnotnému televíznemu vysielaniu. Aby účel tohto ustanovenia bol naplnený, musí ísť o prístup pravidelný.

Za stavu, že z citovaného ustanovenia nevyplýva časový interval, ktorého sa povinnosť vysielateľa týka, výklad predmetného ustanovenia odporcom bol podľa názoru najvyššieho súdu realizovaný v súlade s účelom zákona, ako aj záujmom a potrebami verejnosti.

Najvyšší súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu v tom, že ust. § 18a zákona o vysielaní a retransmisii síce explicitne neurčuje presné časové rozpätie, v rámci ktorého je vysielateľ povinný zabezpečiť vo vysielaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysielá digitálne, zákonom stanovené podiely multimodálneho prístupu, avšak z ust. § 16 ods. 3 písm. m/ citovaného zákona vyplýva povinnosť vysielateľa viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu o.i. podiely programov s multimodálnym vysielaním.

Podľa § 62 ods. 2 zák. o digitálnom vysielaní, ak rada pre výpočet podielov vysielacieho času neurčí inú časovú jednotku, je takou časovou jednotkou kalendárny mesiac.

Ak pri stanovení časového obdobia vychádzal odporca z ust. § 62 ods. 2 zák. č. 220/2007 Z. z. a podporne tiež z ust. § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii, pričom tak dospel k výkladu, že vysielateľ je povinný zabezpečiť multimodálny prístup ku každej svojej televíznej programovej službe, ktorú vysielá digitálne, v zákonom stanovenom rozsahu, v každom kalendárnom mesiaci, nijakým spôsobom neukrátil navrhovateľa na jeho právach.

Neúplnosť právnej normy je možné odstrániť jej výkladom - interpretáciou. Za stavu, že k takémuto výkladu pristúpil odporca, konajúci v súlade so zákonmi zák. č. 308/2000 Z. z. a zák. č. 220/2007 Z. z. - predstavujúcimi pre jeho postup a rozhodovanie jednotný regulačný rámec - najvyšší súd konštatuje, že odporca postupoval v súlade s jeho prvoradým poslaním, t. j. presadzovaním záujmov verejnosti, v konkrétnom prípade hendikepovaných osôb, námietka navrhovateľa o svojoľnom výklade citovaného zákonného ustanovenia nemôže obstať. Výklad zvolený odporcom týkajúci sa rozsahu obdobia, na ktoré sa viaže splnenie zákonnej podmienky v zmysle § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii je podľa názoru najvyššieho súdu akceptovateľný.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu, ak by časová jednotka použitá na plnenie predmetnej povinnosti bola jeden rok, takto dlhý časový úsek by mohol spôsobiť disproporčné rozdelenie vysielacieho času a programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo sprevádzaných titulkami. Zároveň tiež poukazuje - v súvislosti so zabezpečením vyššej miery právnej istoty a jednoznačnosti ustanovení ukládajúcich vysielateľom povinnosť zabezpečenia multimodálneho prístupu k televíznej programovej službe, v súvislosti so stanovením časového obdobia - na doplnené znenie zákona o vysielaní a retransmisii (novelou zák. č. 342/2012 Z. z.), konkrétne ust. § 18c ods. 1, ktorý uvádza, že podiel programov podľa § 18 až 18b sa určí ako podiel vysielacieho času z celkového vysielacieho času programov za kalendárny mesiac.

Právne riešenie aplikácie práva v posudzovanej veci zvolené odporcom nie je v rozpore so všeobecnými právnymi princípmi, ktoré významným spôsobom prispievajú k vyplňaniu medzier v práve i v zákone.

S poukazom na horeuvedené dôvody sa najvyšší súd nemohol stotožniť so závermi vyslovenými v rozsudku NS SR č. k. 8SŽ/1/2013-30 z 23. januára 2014, ktorý v obdobnej veci napadnuté rozhodnutie

odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, keď prisvedčil argumentácii navrhovateľa.

Pokiaľ navrhovateľ namietal porušenie slobody prejavu, najvyšší súd túto jeho námietku vyhodnotil ako právne irelevantnú. V predmetnej veci bolo totiž nesporne preukázané porušenie povinnosti stanovenej v ust. § 18a písm. a/ zákona o vysielaní, v zmysle ktorého je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby v televíznej programovej službe, ktorú vysiela digitálne, bolo 10 % programov sprevádzaných titulkami alebo bolo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich. Za stavu, že v mesiaci august 2012 navrhovateľ predmetnú kvótu nenaplnil, konal v rozpore so zákonom a akékoľvek ďalšie skúmanie, do akej miery bola rozhodnutím odporcu obmedzená jeho sloboda prejavu, bolo preto z tohto pohľadu bezpredmetné.

V súvislosti s namietanou výškou pokuty ako i diskriminačným postupom zo strany odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi, NS SR uvádza, že odporca vychádzal zo skutočnosti, že navrhovateľ bol v minulosti sankcionovaný dvoma rozhodnutiami ukladajúcich sankciu - upozornenie pre porušenie zákona za porušenie predmetnej povinnosti a keďže obe rozhodnutia v čase pred porušením povinnosti sankcionovanej napadnutým rozhodnutím nadobudli právoplatnosť bol odporca povinný uložiť sankciu vo forme pokuty. Zároveň Najvyšší súd SR skonštatoval, že odporca pri ukladaní pokuty postupoval v súlade so zákonom a pri rozhodovaní o výške pokuty prihliadol na všetky okolnosti, rovnako sa vysporiadal so všetkými kritériami na určenie výšky pokuty podľa ust. § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Vzhľadom na uvedené považoval sankciu uloženú v uvedenej výške za plne odôvodnenú a tvrdenie navrhovateľa v tomto smere za bezpredmetné.

Ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a Najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy, a či je v súlade so zákonom. Najvyšší súd v tomto smere nezistil žiadne pochybenie, pretože odporca v dostatočnom rozsahu uviedol svoju správnu úvahu, na základe ktorej zdôvodnil postup pri určovaní výšky sankcie v posudzovanej veci, ktorá mimochodom bola určená na najnižšej hranici zákonom vymedzenej sadzby.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v správnom súdnictve je predmet konania vymedzený výrokom napadnutého rozhodnutia. V konkrétnom prípade to bol sankčný postih navrhovateľa za porušenie horeuvedenej povinnosti, ktoré bolo nesporne preukázané. Za tohto stavu nemožno považovať napadnuté rozhodnutie za diskriminačné.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € najvyšší súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.